

— неприятеля, като сърсърдоточавалъ силитѣ си, можалъ, както това направили турцитѣ, лесно да раскъса навсѣкждѣ слабата линия на армията и да разбий отдѣлнитѣ ѝ отряди по части, или пъкъ да ги принуди, за избѣгване на това, бързо да отстъпватъ. И дѣйствително, грижата за обезпечението на собственитѣ съобщения се простирала до тамъ, че, независимо отъ голѣмата дължина на линиитѣ, ако центра или единъ отъ фланговетѣ, или даже нѣкоя часть отъ тѣхъ, бивали принудени да отстъпятъ на значително пространство, тогава съобщенията на армията и останалитѣ ѝ части се считали вече въ опасностъ и послѣднитѣ бивали принудени сжщо да остъп-

ватъ. Тѣй щото кордонната система не била нито удобна, нито згодна, не само за настѣпателни дѣйствия, но даже и за отбрана на страната или границитѣ на държавата. При всичко това и въпрѣки несполуката при първоначалното употребление на кордонната система, тя не само че се распространила на всѣкждѣ, но се и вкоренила доста джлобоко, въ явна и значителна врѣда за тѣзи, които я употребявали. Изглѣждало, че тѣкмо въ туй време, когато тѣжкия, бавния и безжизнения методизмъ въ края на XVII и началото на XVIII столѣтия почналъ да отслабва, австрийцитѣ, като че нарочно, отново го въстановили въ по напрѣшната му сила, но само въ другъ видъ

§ 121.

О б щ ѣ и з в о д ѣ.

Отъ всичко горѣизложено може да се заключи въобще, че влиянието на Фридриха и тѣжовното истѣкувание на причинитѣ за успѣхитѣ му измѣнили свойственния на края на XVII и началото на XVIII столѣтия начинъ за водението на войната, и отъ смѣсването на стария съ новия произлѣзълъ особенъ, свойственъ на този периодъ начинъ за водението на войната, отличителнитѣ черти на който били:

1) По малката, сравнително съ по напрѣдъ, важностъ на крѣпоститѣ, естественитѣ и искусственитѣ прѣпятствия, и на дѣйствията, на които тѣ били прѣдмѣтъ или цѣль.

2) Рѣшителнитѣ дѣйствия въобще и боя особено отново взели да добиватъ тѣзи важностъ, която имали по напрѣдъ, но били я загубили въ прѣдшествуващия периодъ.

3) И особено — извънмѣрно увеличившата се важностъ на съобщенията, охранението на собственитѣ и дѣйствията противъ неприятелскитѣ и маневриранията.

Вънъ отъ това, дѣйствията на легкитѣ войски получили значително развитие. Рѣдко, въ крайни случаи, армиитѣ се укривали въ укрѣпени лагери, още по рѣдко или по добръ да се каже никога — въ укрѣпени линии. Бездѣйствието произлизало по рѣдко, но все още доста често. Походитѣ се почвали по рано и се свършвали по късно. Често пжти дѣйствията, поне малката война, се произвеждали и зимно време.

Впрочемъ армиитѣ, както по напрѣдъ, били крайно свързани въ дѣйствията си съ зависимостъта отъ способността на хранянието и военнитѣ си складове и отъ грижата за охранението на съобщенията си съ послѣднитѣ. Сжщо, както и по напрѣдъ, при дѣйствията противъ крѣпоститѣ, една армия извършвала обсадата а друга я прикривала съ расположението си прѣдъ крѣпостъта, съ отбранителни или пъкъ настѣпателни дѣйствия, много или малко рѣшителни. А при дѣйствията на една.